

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 453/2026
14.05.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светланае Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Милене Рашић, Гордане Којић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Бојана Крстића, због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Бојана Крстића, адвоката Горана Тодоровића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К.бр.18/22 од 10.09.2025.године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 586/25 од 26.11.2025.године, у седници већа одржаној дана 14.05.2026. године, донео је:

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Бојана Крстића, адвоката Горана Тодоровића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К.бр.18/22 од 10.09.2025.године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 586/25 од 26.11.2025.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу К.бр.18/22 од 10.09.2025.године окривљени Бојан Крстић је оглашен кривим да је извршио продужено кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 61. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од четири године и седам месеци. О трошковима кривичног поступка и имовинско-правном захтеву је одлучено на начин ближе описан у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 586/25 од 26.11.2025.године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Бојана Крстића и потврђена пресуда Основног суда у Крушевцу К.бр.18/22 од 10.09.2025.године.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног Бојана Крстића, адвокат Горан Тодоровић, због повреде закона из члана 16. став 1., 33., 84., 88., 423. и 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев као основан, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим, односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, која предстаља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости. Међутим, наведену повреду бранилац образлаже наводима да чињенични опис и квалификација кривичног дела не одговарају изведеним доказима из разлога што је суд приликом вршења увида у видео записе са сигурносних камера утврдио да су у први објекат ушла три лица и да сва три лица пакују цигарете у велике торбе, отварају касе и узимају новац из каде, као и да су имали металне пајсере, а да су у други објекат ушла два лица, што значи да се не може говорити о једном извршиоцу, већ искључиво о саизвршилаштву. Самим тим, наводи у диспозитиву пресуде су потпуно супротни изведеним доказима и то пре свега видео записима који су прегледани на главним претресима, јер се на основу истих не може утврдити које лице је деловало на улазна врата, а понајмање се може закључити да се ради о окривљеном Бојану Крстићу, па је остало нејасно на основу којих доказа је суд утврдио да је окривљени извршио кривично дело, с обзиром да за то не постоји ниједан други материјални доказ, те имајући у виду да је током поступка извршено и антропометријско вештачење и да на основу истог није утврђено да се окривљени Бојан Крстић налази на снимцима. По оцени браниоца, иако је окривљени у полицији у присуству браниоца признао извршење кривичног дела, наведено признање се мора сматрати недозвољеним доказом, јер не постоји ниједан други доказ који би потврдио наведено признање, које је непотпуно, противречно и нејасно.

По оцени Врховног суда, бранилац окривљеног на овај начин оспорава утврђено чињенично стање и полемише са чињеницама утврђеним у правноснажним одлукама, па на овај начин суштински указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

У осталом делу захтева бранилац окривљеног истиче повреду закона из члана 16. став 1., 33., 84., 88. и 423. ЗКП.

Како повреда одредби чланова 16. став 1., 33., 84., 88., 423. и 440. ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног Бојана Крстића, адвоката Горана Тодоровића оценио недозвољеним.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци овога решења.

Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић